

မြေ
ကလောင်
မြေ

သက်ဆုံးတိုင်

Cover : Idea Kyaw
&
Mg Kyaw Oo

အခန်း (၁)

“တူ တူ”

“ဟဲလို”

“...”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

ဖုန်းနားထောင်နေသည့် မာမီမျက်နှာကြီး တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။ ။ ပြန်မေးလိုက်သံကလည်း စူးစူးရှရှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ဖြစ်၏။ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီ။ အခြေအနေ မကောင်းမှန်းသိပေမယ့် ဘာမှန်းမသိ။

“ကြားတယ် ဒါပေမဲ့ မယုံနိုင်လို့ ထပ်မေးတာ၊ ဒါကို အစောကြီးက တည်းက မသိကြဘူး လားဟင်”

“...”

“အို ဘာမှ ဆင်ခြေပေးမနေကြနဲ့ ၊ ပြီးတော့ ဒါ ယူသွားတာမှ မဟုတ်သေးတာ၊ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်လို့ ရသေးတယ်၊ အေး အခု နင်တို့ နောက်ကျမှ သိတယ်ဆိုရင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာမှ ဖြစ်မလာအောင် ဆက်ထိန်းထားကြ၊ ဘာမှ ဆက်မဖြစ်စေနဲ့ ”

“...”

“အို ရှပ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ငါ့ဆီသာ လွှတ်လိုက်၊ ငါပဲ ပြောမယ်ငါ့ဆီမှာ ပဲ ထားမယ်”

“...”

“ငါက မွေးထားတဲ့ မအေပါဟဲ့၊ ကိုယ့်သားကိုယ် ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်ရ မယ်ဆိုတာ သိပြီးသား၊ ငါ့သားကို နင်တို့ ခေါ်သွားလို့ ဒီလိုဖြစ်ကုန်တာ”

“...”

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်သာလွှတ်လိုက်၊ ငါ ကိုယ်တိုင်ပဲ ကိုင်တွယ်မှ ဖြစ်တော့မှာ ၊ ငါ့သားကို နင်တို့ ခေါ်ခေါ်သွားလို့ ဒီလိုဖြစ်ကုန်တာ”

“...”

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်သာလွှတ်လိုက်၊ ကိုယ့်သားကိုယ်ဘယ်လို အုပ် ချုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိပြီးသား၊ ငါ့ကို ဆရာလာမလုပ်နဲ့ ၊ သူ့ကိုပြောစရာရှိ တာ ဒီရောက်မှ ပဲ ပြောတော့မယ် ဒါပဲ”

မာမိက စိတ်မရှည်တော့သလို ဖုန်းချပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည့် သူ့ကို မနားတမ်း တတွတ်တွတ်ပြောတော့သည် ။

“စားပြီးသောက်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ တောင် စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ မနေရဘူး၊ အခု မင်းအစ်ကို ဂြိုဟ်မွှေပြန်ပြီလေ၊ ရည်းစားတွေ မှ လိုပေါက်အောင် ထားခဲ့တာတောင် မနူးမနပ်လေး ကျနေတာပဲ၊ လူပျိုလေးဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်ပျက်ကို မှ သွားကြိုက်ရတယ်လို့ ၊ ကြိုက်တာတောင် အပေါ်ယံ ပေါ့ပေါ့လေး မဟုတ်ဘူး ၊ လက်ထပ်ဖို့ အထိ ရည်ရွယ်နေတာတဲ့ ”

“ဟင်”

မျိုးဆက်သစ် ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် ဘာမှ တော့ မဝေဖန်မိပါ။
မာမို့ကိုသာ ငေးနေမိ၏။ ကိုကြီးအကြောင်းကို ဒေါသတကြီးလေသံဖြင့်
မာမိ ဆက်ပြောလာပြန်သည်။ ။

“မိဘတွေက စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ထားတာတောင် သင်းက
ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသေးတယ်၊ ဦးလေးတွေဆီမှာ ပျော်နေမှာ ပေါ့၊ ဟို
က မပြောမဆိုဘူးလေ၊ ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားတာ၊ သူတို့ က ဘယ်ပြောမ
လဲ သူတို့ မွေးထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ဆုံး ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်
ပြီဆိုတော့မှ အသိလှမ်းပေးကြတယ်၊ အစကတည်းက ခေါ်မသွားပါနဲ့
လို့ အတန်တန် ပြောထားတာတောင် ကတိတွေ ဖောဖောသီသီ ပေးပြီး
အတင်းခေါ်သွားကြတယ်၊ အခုလို ဖြစ်တော့ ငါပဲ ပူရတာ”

“ကိုကြီးက အဲဒီ တစ်ယောက်ကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်သွားရလောက်
အောင် သူက တော်တော်လှလို့ ဆွဲဆောင်မှု ရှိလို့ လား”

“တော်တော်ချော တော်တော်လှတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အချော
အလှတွေဆိုတာ လောကကြီးမှာ တစ်ပုံကြီးပါကွယ်၊ မင်းအစ်ကိုလို လူ
တောင် တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်သွားပုံထောက်ရင် ဒီမိန်းကလေးကတော့ မလွ
ယ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဆက် ပြန်လာရင် ပြန်မသွားခိုင်းတော့ဘူး”

မာမိက ယတိပြတ်ပြောနေသည် ။ ကိုကြီးဘက်ကလည်း အလျှော့
ပေးမှာ အဟုတ်တာတော့ သေချာသည် ။ ကိုကြီးက သိတတ်စ အရွယ်
လောက်ကတည်းက ဒီမှာ တစ်လှည့် မာမို့မောင် ဦးလေး ဦးမင်းထင်ဆီ
မှာ တစ်လှည့် နေခဲ့တာဖြစ်သည် ။ ဦးလေး လုပ်သူက အလိုလိုက်လွန်း
တော့ ဟိုမှာ ပိုပျော်သွားခဲ့ပုံရသည် ။

ဦးလေးတို့ လင်မယားက သားသမီးရှိသူများ မဟုတ်တော့ တူတွေ
ကိုသာ သားသမီးလို ချစ်ကြသည် ။ သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တွင် မှ

သူတို့ ထံတွင် အနေများ သော ကိုကြီးကို ပိုခင်တွယ်ပုံရသည်။ ။

အိမ်မှာ က မာမို့စည်းကမ်းဘောင်အတွင်းမှာ နေရတာဆိုတော့ လူငယ်တစ်ယောက် အတွက်တော့ မွန်းကြပ်စရာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာကို သဘောကျသော ကိုကြီး အန်ကယ် ဦးမင်းထင် ထံတွင် အနေများ ခဲ့သည်။ ။ သူကတော့ မာမို့ အမိန့်နှင့် စည်းကမ်းတွေထဲမှာ နေသားကျခဲ့ပြီ။

“ဘယ့်နှယ်တော် ဒီသားလေး နှစ်ယောက်ရှိပါတယ်၊ အကြီးက အငယ်လိုပဲ၊ အငယ်ကျ ပြန်တော့လည်း လူကြီးကြီး ကျနေတာပဲ”

သည် တစ်ခါတော့ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ

“မာမိက ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းနေတာကို သဘောမကျလို့ လား။ မာမိ အလိုကျ ကျွန်တော် နေပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဘဝင်မကျစွာ ပြန်မေးမိသည်။ ။ ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း မာမိက ပြုံးစစ လုပ်ရင်း

“အင်း မင်းက ငါ့စကားတိုင်းကို နားထောင်ခဲ့တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်း နားထောင်ရမှာ တစ်ခုကျန်းသေးတယ်”

“မာမိ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

“တွေ့လား အဲသလို အမှတ်တမဲ့ နေတာကိုက လူကြီးကို အလေးမထားရာ မကျဘူးလား”

မျိုးဆက်သစ် နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မာမို့ကို တွေ့ငေးနေမိသည်။ ။

ပြီးတော့ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။ ။

“စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး မျိုးဆက်၊ ငါ မွေးထားတဲ့ သား

တွေ ဘယ်သူ ငါ့စကားနားထောင်တယ် နားမထောင်ဘူး၊ ဆိုတာ ငါ ဆုံးဖြတ်တတ်တယ်၊ ငါ ပေးစားတဲ့ မိန်းကလေးကို ယူရင် ငါ့စကားရာသက်ပန် နားထောင်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ အေး ကိုယ်ထင်ရာစိုင်းပြီး ကိုယ်လေ့ကိုယ်ထိုး ပဲခူးရောက်ရက်ဆိုတာမျိုး ဆိုရင်တော့ ငါ့စကား နားမထောင်ဘူးလို့ ပဲ ယူဆတယ်၊ မကောင်းတာကြီးကို မြင်နေ သိနေလျက်နဲ့ တော့ လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဒေါ်သင်းသင်းမျိုး စကားတွေက အေးစက်ပြတ်သားလွန်းသည် ။ ပြောလျှင် ပြောသည့် အတိုင်းလည်း လုပ်တတ်သူ ဖြစ်၏။ မျိုးဆက်ထပ် အထွန့်မတက်မိပါ။ မာမီအကြောင်း သူ အသိဆုံး ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုလိုရင်းကိုတော့ သိချင်သေးသည် ။

“မာမီ ဆိုလိုချင်တာက ဘာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါ၊ သွယ်ဝိုက်မ နေပါနဲ့ လား။”

မကျေမနပ် ရေရွတ်ရင်း ပြန်မေးမိသည် ။ သူက အခုအသက်အရွယ် အထိ မာမီစကား နားထောင်ခဲ့သူ။ မာမီက သူ့ကိုပါ အပြစ်တင်သလို ဆိုလာတော့ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ရသည် ။

“အေးမာမီကလည်း ပြောမလို့ ပါပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းမှာ ရည်းစားတွေဘာ တွေတော့ မရှိဘူး မဟုတ်လား။”

“မရှိပါဘူး မာမီ ရည်စားထားရလောက်အောင် အားနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“မင်း ပြောတာကို မာမီ ယုံချင်တယ် သား၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ က မိန်းကလေး အများ စုနဲ့ ဆက်ဆံနေရတာဆိုတော့ ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေတယ်”

ဒေါသင်းသင်းမျိုးက တွေးတွေးဆဆဖြင့် ပြောသည် ။ မျိုးဆက်သစ် သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချမိသည် ။ မာမီ သူ့ကို ဘာကြောင့် သံသယ တွေ့နဲ့ ပဲ ကြည့်နေရတာလဲ သူနားမလည်နိုင်။

အလုပ်သဘောအရ ဆက်ဆံနေရတဲ့ မိန်းကလေးတွေဆိုတာက သူ့ တပည့်မလေးတွေသာ။ ကျောင်းတက်တုန်းက အခွင့်အရေးပေးသည့် မိန်းမလှလေးတွေ များ စွာ ရှိတာတောင် လူငယ်ပီပီ မစမ်းသပ်ခဲ့။

မာမီ စိတ်ဆင်းရဲရမည့် အဖြစ်မျိုးကို တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ကျ ည့်ခဲ့သည် ။ သူငယ်ချင်း တွေကဆို အမေ ချစ်သား လက်ဖျားခါတယ်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည် ။ သူက မာမီနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သလို မာနကြီးတာကအစ တထေရာတည်း။

မာမီက အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခဲ့တာတောင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးခန့်ခန့် ချောချောကြီး။ ဒါကြောင့် လည်း ဒယ်ဒီက ယခုအချိန်ထိ မာမီအပေါ် မြတ်နိုးစုံမက်နေတာ ဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ မာမီသဘောကျ အလိုလိုက်သူ။

“မျိုးဆက်”

“ဗျာ”

အတွေးလွန်နေတာမို့ မာမီ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါ်သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားသည် ။ မာမီက သူ့ကို မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်ရင်း

“မာမီ ပြောတာ ကြားလား”

“ကြားပါတယ် မာမီ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ အဆက် အစပ်မရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လက်ခံရမယ်ဆိုတော့ မလွန်လွန် ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သေးတယ်”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက် ငါက အဲဒီ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတာကို

ပဲ ကြောက်တာ၊ မတော်တရော်တွေနဲ့ ဖြစ်သွားမှ ဖြင့်”

“မဟုတ်တာ မာမီရယ်၊ ကျွန်တော် ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်တဲ့ အသိဉာဏ် ရှိပါတယ်”

“အို အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ၊ မင်းကိုရော ငါက မတော်တရော်နဲ့ စီစဉ်ပေးပါ့မလား၊ မင်းဘက်က သဘောထားကိုသာ ပြောစမ်းပါ”

ပြဿနာက စပြီး။ မာမီ သူ့ကို အကြပ်ကိုင်နေတာမို့ စိတ်ရှုပ်လာမိသည် ။ မာမီကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်။ လက်ခံဖို့ ဆိုတာကျပြန်တော့ အစိမ်းသက်သက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပေါင်းဖက်ရမှာ ကြောင်လွန်းပါသည် ။

“ပြောလေ မျိုးဆက်”

“မာမီစကားကို သားနားထောင်ချင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ မျိုးဆက်၊ မင်းနားကို နားထောင်ရမယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်က အခု စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ပြီးပြီ၊ မင်းငါ့ကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့ ”

မာမီမျက်နှာညိုရင်းဆိုတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည် ။

မာမီ မျက်ရည်ကျမယ့်အဖြစ်မျိုးတော့ လက်မခံနိုင်ပါ။ အဲဒါကြောင့် ကိုကြီး အန်ကယ်မင်းတို့ ဆီမှာ သွားနေတာဟု တွေးမိရင်း

“ကောင်းပြီလေ မာမီစိတ်တိုင်းကျစီစဉ်ပါ။ သူ့ဘက်က သဘော မတွေ့ရင်တော့ မာမီ အပြစ်မြင်ပါနဲ့ ”

ဒေါ်သင်းသင်းမျိုး မျက်နှာဝင်းလက်သွားသည် ။ သားကြီး မင်းဆက်သစ်သာ သားငယ်လို လိမ္မာရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲဟု

တွေ့မိသည် ။

သားနှစ်ယောက်က ရုပ်ချင်းဆင်ပေမယ့် စိတ်ထားတွေက ကွဲပြားပါသည် ။ မင်းဆက်သစ်က အကြီးဖြစ်ပေမယ့် လူငယ်ဆန်သည် ။ သားငယ်ကတော့ လူကြီးဆန်ပြီး အနေတည်သည် ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ် ငါ့သားလေးက မမိုက်ဘူးဆိုတာ မာမီသိပါတယ်ကွယ်”

မျိုးဆက် ပခုံးကို ဖွဖွကိုင်ပြီး ဒေါသင်းသင်းမျိုး ဆိုသည် ။ သူမ ရင်လေးမိတာက မင်းဆက်သစ် အတွက်သာ။

★

အခန်း (၂)

မင်းဆက်သစ် မျက်နှာက သုန်မှုန်နေ၏။ မေးသမျှကို ပြန်ဖြေနေပေမယ့် ကျေနပ်ဟန် လုံးဝမရှိ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုင်ရာမှ ထပြေးချင်စိတ်ပေါက်နေသည့်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ။

“မင်းအသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ မင်းဆက်”

“နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ မာမီ”

“အေး ဒီအရွယ်နဲ့ ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး၊ တကယ်ဆို အိမ်ထောင်အတည် တကျနဲ့ တောင် ဖြစ်သင့်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အခု မင်းလုပ်ပုံက ကောင်းသေးရဲ့ လား”

မာမီအသံ ဒေါသစွက်သွားတာမို့ လိုတာထက် ပိုကျယ်သွားသည်။ ။ မင်းဆက် ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ ။ နောက်ကွယ်မှာ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် မာမီရှေ့မှာ တော့ ကလန်ကဆန် မလုပ်ရဲပါ။

ဒါက အသားကျနေသော ဆက်ဆံရေး ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ဘက်က မှားနေတာဟု တော့ ထင်မထားပါ။ မာမီဘက်ကလည်း မှန်နေမှာ သေချာသည်။ ။

ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော စိန်နားကပ်တွေနှင့်အပြိုင် မာမီမျက်ဝန်းတွေ တောက်ပနေ၏။ အကြည့်ချင်း မဆုံမိအောင် ခေါင်းငုံ့ရင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ။ နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လွန်းပါသည်။ ။

“ငါ ပြောနေတာ ကြားရဲ့ လား မင်းဆက်”

“ကြားပါတယ် မာမီ”

“ကြားရင် ရှေ့ဆက် မင်းဘာလုပ်မှာ လဲ”

“မာမီ ပြောတာ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး”

“ကဲ တွေ့လား ပြောပြန်တော့ သိသလိုလိုနဲ့ ပြန်မေးနေသေးတယ်၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေ တာ လား မင်းဆက်၊ ဒါ လူကြီးကို ဂရုမစိုက်တာနဲ့ မတူဘူးလား”

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် မင်းဆက် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ မာမီပြောသည့် အဓိပ္ပါယ်ကို သဘောပေါက်ပေမယ့် မသိစိတ်က အလိုလို ဆန့်ကျင်ပြီး သား ဖြစ်နေသည် ။ မာမီကိုတော့ ပေါက်ကွဲ မပြရဲပါ။

“မင်းဆက်”

“ဗျာ”

“မင်းက အကြီးဖြစ်ပြီး အငယ်လောက်တောင် အချိုးမပြေဘူး၊ မျိုးဆက်ဆို ငါလိုက်ပြော နေစရာ မလိုဘူး၊ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာရသလဲ၊ ငါ စကားပြောနေတဲ့ အ ချိန်ဆို သူ စိတ်ရော မျက်လုံးရောက မအေ့ဆီမှာ ပဲ ရှိတယ်”

ဒေါသင်းသင်းမျိုး စကားမဆက်ဘဲ မင်းဆက် မျက်နှာဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည် ။ မင်းဆက်က ထိုအချိန်အထိ မျက်လွှာပင့်မကြည့်သေး။ ဒါက ရိုသေကျိုးနွံနေတဲ့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ စိတ်ပျက်နေသည့် ပုံစံ။ ဒေါသတွေ တလိမ့်လိမ့် တက်လာတာ ထိန်းမရတော့။

“မင်းဆက် ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ မော့ကြည့်စမ်းပါ”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မာမီ”

“မင်းဆက် ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပြီး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ငါက ငါနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ ငါ့ကို အာရုံ စူးစိုက်နေတာကိုပဲ သဘောကျတယ်၊ အာရုံတွေ ဟိုလွင့်ဒီလွင့် ဖြစ်နေတာကို သဘောမကျဘူး၊ ဒီလောက် ပြောဆို ဆုံးမနေတာတောင် အပိုးက မကျိုးဘူး၊ မပြောမဆိုဘဲ ထားရင် ဘယ်လောက်ထိ ပျက်စီးနေမလဲ မသိဘူး၊ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဖြစ်နိုင်လျှင် နေရာမှာ တင် အငွေ့ပြန်သွားချင်သည် ။ မာမီက ဒယ်ဒီ ထက်ပင် ဘာကြောင့် အာဏာသံ ပြင်းနေရတာလဲ။ ပိုပြီးလည်း ဒေါသကြီးသေးသည် ။ သားအရင်းကို ဆုံးမတာ ဖြစ်ပေမယ့် သူစိမ်းကို ပြောဆိုနေသလို ပြောဆိုနေတာဟု ထင်သည် ။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး မင်းရဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်းကို သူ ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်မှာ နေတာလဲ၊ သူက မျိုးရိုးကော ကောင်းရဲ့ လား။”

သိသိကြီးနှင့် မေးပစ်လိုက်တာ ဖြစ်သည် ။ မင်းဆက် ဘာပြောလာမလဲဆိုတာ အရသာခံပြီး နားထောင်နေလိုက်သည် ။ ဖြီးလုံးတွေထုတ်သုံး လာရင်တော့ ပွဲက ကြမ်းပြီ။ သူမကိုတော့ မင်းဆက် မလိမ့်လောက်ပါ။

“သူက မန္တလေးမှာ ပဲနေတာပါ၊ မျိုးရိုးလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ အထည်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်နေတဲ့ သူ”

“တော်ပြီ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီ၊ သူ့ဘာသာ ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး အရည်အချင်း ဘယ်လောက်ရှိရှိ အိမ်ထောင်ပျက်ဆိုတဲ့ အမည်းစက်ကြီး ရှိနေလို့ ကတော့ ဘယ်သူမှ တန်ဖိုးထားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှာရှာဖွေဖွေ တော် ဒါမျိုးကိုမှ ရွေးချယ်ရတယ်လို့ ”

မင်းဆက် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ပြောတော့ မခံချင်။ မာမို့ကိုတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောရမိပါ။ မာမိ ဘယ်လိုထင်ထင် သူတို့ အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲဟု ဖြေလိုက်သည် ။

ဝင့်က အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့သည် ဆိုပေမယ့် မိန်းမကောင်းတစ်ဦးပင်။ မိဘပေးစားသည့်လူကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။ လက်ထပ်ပြီးမှ စိတ်ဓာတ်သေးသိမ်သော ထိုလူနှင့် ပြတ်ဆဲခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

ဒါတွေကလည်း အချိန်တန်ရင်တော့ မာမိ နားလည်လာနိုင်မည်ထင်ပါသည် ။

“မင်းကို ငါ မွေးထားရတာ မွေးရကျိုး မနပ်ဘူး၊ မင်းဆက်၊ ပညာတွေ တတ်အောင် သင်ပေးထားပြီး ဒီအရွယ်အထိ အကြောင့်မကြနေနိုင်အောင် ထားခဲ့တဲ့ မိဘကျေးဇူးကိုတောင် မထောက်ဘူး၊ နောက်ပြီး မိဘဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ထိခိုက်အောင် အိမ်ထောင်ပျက်ပြီးသား မိန်းကလေးကိုမှ ရွေးချယ်ရတယ်လို့ ဟွန်း မင်းနဲ့ တန်တာ ဒါပဲလား”

“ဟာ မာမိကလည်း အဲဒီလိုတော့ တစ်ယူသန်ကြီး မပြောပါနဲ့ ”

သည် တစ်ခါတော့ မင်းဆက် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဒေါသကို မီးလောင်ရာ လေပင့်သလို ဆွပေးပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ။

“မင်း ဆက် သစ်”

ခေါ်သံက တစ်လုံးချင်း ပီပီသသကြီး စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည် ။ မှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပေမယ့် ပြင်ဆင်ခွင့် မရှိတော့ပါ။

“တော်လိုက်တဲ့ သား မင်းက ဒီလိုတောင် ပြန်ပြောတတ်နေပြီပေါ့”

မင်းဆက် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ဆိုဖာကျောမှီဘက်သို့ လှန်ချပစ်လိုက်မိသည် ။

“ပြန်ခံပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး မာမီရယ်၊ မာမီ အထင်လွဲနေတာကို ရှင်းပြတာပါ။ ဝင့်က မာမီ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။”

ကြည့်စမ်းစကားပြောပုံကိုက မသိလျှင် သူမက နလပိန်းတုံးကျနေ တာပဲ။ အသားတွေပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာသည် ။

“တော်စမ်း မင်းဆက် ငါက မင်းကို မွေးထားတဲ့ အမေပါ။ အပွေးမြင် အပင်သိတယ်ဆိုတာ နားလည်စမ်းပါ”

“အိမ်ထောင်ပျက်ဖူးတာနဲ့ အပေါစား မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်သွား ရောတဲ့ လား မာမီ၊ လူတိုင်းအမှားနဲ့ မကင်းပါဘူး။”

သွားပြီ မင်းဆက် အချစ်ဆိပ် တက်နေတာ သေချာသည် ။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုပြောပြော နားဝင်မှာ မဟုတ်တော့။ မင်းဆက်က ကွယ်ရာရောက်လျှင် လုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်ပေမယ့် ဒီလိုတော့ ပြန်မပြောခဲ့ဘူးပါ။

ဝင်းဖန့်စိုပြည်သော မျက်နှာက နုဖတ်နေသည် ။ စူးရှရှ မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်ကောင်းသော ကိုယ့်သားကိုယ် နှမြောလာမိသည် ။

ဒီလောက် တင့်တယ်နေပါလျက်နှင့် ဘာမဟုတ်တာကိုမှ စိတ်ဝင်စားတာက လွန်လွန်းပါသည် ။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခြင်းတွေဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျပ်လာသည် ။

“တော်ပြီ မင်းဆက်၊ မင်းဘာမှ ဆက်ပြောမနေနဲ့ တော့၊ မင်းဒီမှာ ပဲနေရမယ်၊ မင်းထင်တို့ ဆီကို ခြေဦးတောင် လှည့်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ဒါပဲ”

“ဟာ မာမီ”

ပြောပြီးသည့်နှင့် လှည့်ထွက်သွားတော့ မင်းဆက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြန်ပြောဖို့ ပြောသည် ။ သိပ်တင်းကျပ်လျှင် ထွက်ပေါက်

ရှာသွားမှာ လည်း ဆိုပါသည်။ ။

“နေဦး ကျန်သေးတယ်၊ မင်း အပြင်ထွက်ရင် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လို့ မရဘူး၊ မျိုးဆက်ကို ခေါ်သွား ဒါပဲ”

မင်းဆက် ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့သည် မသိ။ သူမ ဦးအောင်ထွက်လာခဲ့သည် ။

အခုမှ ရင်ထဲ နည်းနည်းပေါ့သွားသလိုလို။

*

အခန်း (၃)

ဂျပန်မြက်ခင်းပြင် စိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ ဘီယာဘူးခွံနှင့် စီးကရက် ဖင်စီခံ အတိုအစတွေက ကျဲပြန်နေသည်။ ။ မြင်မကောင်းလောက်အောင် ရှုပ်ပွဲ နေပေမယ့် မင်းဆက် ၈၇၈ထားနိုင်။ မျိုးဆက်ကို အကြိတ်အနယ် စည်းရုံးနေမိသည်။ ။

“ဝင့်မှာ က အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အားနည်းချက်ကလေး ပဲ ရှိတာပါကွာ၊ ဒါကလည်း ဒီယောက်ျားမကောင်းလို့ မပေါင်းဘဲ နေတာပေါ့၊ မိဘ ပေးစားလို့ သာ ယူခဲ့ရပေမယ့် ဘာစီးပွားရေးမှ မလုပ်ဘဲ အပျော်အပါးလိုက်စားနေတော့ ဘယ်မိန်းကလေးက သည်းခံနိုင်မှာ လဲ အဲဒါကြောင့် လွဲခဲ့ရတာ”

“အဲဒါတွေက ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ ကိုကြီး”

မျိုးဆက်က အနေအေးသလို စကားပြော ပြတ်သည်။ ။ ဋီကာချဲ့နေတာကို စိတ်မရှည်သလို ဘုဆတ်ဆတ် မေးလိုက်တော့ မင်းဆက် အီလည်လည် ဖြစ်သွား၏။ ဘယ်တတ်နိုင်မှာ လဲ ဒီလောက်တော့ သည်းခံရမှာပေါ့။

“ဪ ဆိုင်တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း သိသင့်တယ် ထင်လို့ ပြောပြတာပါ”

“ကျွန်တော်က ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ရင် ဘာအကြောင်းမှ မသိချင်ဘူး”

စကားလမ်းကြောင်းက အစရှာမရတော့။ ပြတ်သားလွန်းသော ညီဖြစ်သူကို မင်းဆက် ဒေါသထွက်သွားမိသည်။ ကိုယ်က အကူအညီ လိုနေသူ ဆိုတော့ မျှီသိပ်ထားလိုက်ရ၏။

“အေးပါကွာ မင်းအကြောင်း ငါသိပါတယ်၊ ခုဟာက ငါ့မှာ ရင်ဖွင့်စရာလူဆိုလို့ မင်းပဲ ရှိတာ၊ နားမထောင်ချင်လည်း အားနာပါးနာပဲ အောင့်အီးပြီး နားထောင်ပေးကွာ၊ ဒါမှ နည်းနည်းပေါ့ သွားမှာ ”

သည် တော့မှ မျိုးဆက် ပါးစပ်ပိတ်လျက် ဘာမှ မပြောတော့။ မတတ်နိုင်။ သူ့မှာ ကလည်း ဝင့်နှင့် ဆက်သွယ်ဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲရှိသည်။ မာမီက အိမ်မှာ ရှိသည့် ကြိုးဖုန်းကအစ အကုန်ပိတ်ထားသည်။

ဝင့်နှင့် ဖုန်းပြောချင်တာတောင် မပြောရသည့် အဖြစ်။ မျိုးဆက်ကိုလည်း မာမီ ကြိုမှာ ထားမှာ သေချာသည်။ မျိုးဆက်ကို အဆင်ပြေအောင် ပြောမှ အပြင်ထွက်ပြီး ဝင့်နှင့် ဖုန်းပြောလို့ ရမှာ ဖြစ်၏။

“ဝင့်က မာမီ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တကယ့် အဖြူထည်လေးပါ၊ ဘဝပေးကုသိုလ်ကံ မကောင်းခဲ့လို့ သာ အခုလို ဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဒါကြီးကို ရိုးမယ်ဖွဲ့နေမယ်ဆိုရင် စိတ်ဓာတ် သေးသိမ်ရာ ကျပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် မို့လား”

“အင်း”

“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာလည်း ချီးမွမ်းခုနစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ ခုနစ်ရက်ပဲ ဥစ္စာ၊ သူတို့ ပြောတာ မောရင် နာသွားလိမ့်မယ်”

“အင်း”

ပြန်ပြောလည်း မကြိုက်မှန်း သိနေတာမို့ ပြောသမျှကို အင်း နေလိုက်၏။ ဒီလို ထောက်ခံမှ မင်းဆက် မျက်နှာ ကြည်သာလာသည်။ သူက

တော့ ဒီဘက်နားကဝင် ဟိုဘက်နားက ထွက်သွားတာ ဖြစ်သည်။ ။

“တကယ်ဆို ကိုယ့်မှာ လည်း အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေတာ ပဲကွာ၊ ဝ
င့်က တို့ လောက် မချမ်းသာပေမယ့် သူဟာသူတော့ ရပ်တည်နိုင်ပါတ
ယ်၊ ပြီးတော့ သိက္ခာတရားဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပျိုခြင်း အိုခြင်းနဲ့ မှ
မဆိုင်တာ၊ အချစ်မှာ လည်း ဒါတွေ မရှိဘူး၊ သူ့ရဲ့
အကျင့်စာရိတ္တကောင်းနေရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား။”

“အင်း။”

ခံစားချက် အပြည့်နှင့် ဆိုနေပေမယ့် ဘာတွေမှန်းကို မသိ။ သူ့အတွ
က်တော့ တော်တော် စိတ်ညစ်ရသည် ။ စိတ်မဝင်စားတာ သိလျက်နှင့်
သူ့ကို စည်းရုံးရေး ဆင်နေတာကြီးက ပေါ်လွင်နေသည် ။

ကိုကြီးကို သူ နားမလည်နိုင်တော့။ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလ
ည်နေသည့် ကိုကြီး အခုမှ ဘာတွေ မွန်နေတာလဲ။ ကိုကြီး မျက်နှာကို
ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည် ။

မာမိကတော့ ကိုကြီးကို ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်မှုတွေ ပြုလုပ်
နေတာ သေချာသည် ။ ကိုကြီး အပြင်ခေါ်လျှင် ဂရုစိုက်ဖို့ သူ့ကို ကြိုမှာ
ထားသည် ။

သူ့ သဘောထားကတော့ ရှင်းပါသည် ။ မာမို့ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲ
ပေမယ့် ကိုကြီး တောင်ဆိုလာလျှင် လိုက်လျောဖို့
အတွက်ကျတော့လည်း ဝေခွဲရ ခက်နေသည် ။ ဒီတော့ မသိသလို နေလို
က်တာ ကောင်းသည် ။

“မျိုးဆက်”

ကိုကြီး ခေါ်သံကြောင့် အတွေးလွန်သွားတာ သတိရမိသည် ။ သူ ကြ

ည့်လိုက်တော့မှ ကျေနပ်သွားပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ ငါ့စကားကို နားထောင်ပါဦး”

“အင်းပါ နားထောင်နေပါတယ်”

“ငါ မနက်ကို အပြင်ထွက်ချင်တယ်ကွာ မင်း အားလား”

“ကျွန်တော်”

စကားက လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေသည် ။ ဘယ်က ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိတော့။ သူ့အဖြစ်က အမေနှင့် အစ်ကိုကြားက ဗျာများ နေရသည် ။’

ကိုကြီး မုန်းလည်း မုန်းပါစေတော့ဟု သဘောပိုက်မိသည် ။ သူ ငြင်း ဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်စဉ် ကိုကြီးက လက်ကာပြရင်း

“နေဦး မင်းစာသွားသင်ရမှာ ငါ သိပါတယ်၊ ခဏလေးပါကွာ အလွန် ဆုံး နောက်ကျခဲ့ရင် နာရီဝက်လောက်ပေါ့”

“ကျွန်တော်က”

“မင်း နောက်ကျလို့ မရတာ ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ဘက်ကလည်း ဝင့် နဲ့ စကားပြောမှ ဖြစ်မှာ ၊ ဖုန်းပြောရုံလေးပါကွာ”

သူ ပြောမှာ က မာမီ သိလျှင် မလွယ်မယ့် အကြောင်း ကိုကြီးက သူ လိုရာကိုသာ ဆွဲပြောသွား၏။

“ဘယ်နေရာ သွားမှာ လဲတို့ ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောမှာ လဲတို့ မမေးနဲ့ မျိုးဆက်၊ ငါက မင်းထက် အကြီးနော်၊ အကြီးလုပ်တဲ့ သူရဲ့ စကားကို နားထောင်ရမှာ အငယ်ရဲ့ တာဝန်ပဲ၊ မင်း တာဝန်က ငါ့ နောက်က လိုက် ခဲ့ဖို့ ပဲ၊ စိတ်ချ မင်းကို မာမီ မဆူစေရဘူး”

“အင်း ကောင်းပြီလေ သွားကြတာပေါ့”

အောင့်သက်သက်နှင့် လက်ခံလိုက်ရသည် ။ သူ ပြောချင်ရာ ပြောပြီး
အကူအညီ ဇွတ်တောင်း သွားပြီးတော့

မာမီ သိလျှင် သူ့ကို နေစရာမရှိအောင် ဆူမှာ သေချာသည် ။

မတတ်နိုင် မီးစင်ကြည့် ကရတော့မည်။

★

အခန်း (၄)

“ဘယ့်နှယ်လဲ သမီး”

ဒေါ်ထိပ်တင်စန်းက မျှော်လင့်တကြီးမေး၏။

“မေမေ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ ခိုက်နားမလည်ဘူး”

“သမီး သိသိကြီးနဲ့ ဘာကြောင့် မေမေ့ကို မေးခွန်းပြန်ထုတ်နေတာလဲ”

“မေမေပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အိမ်ထောင်ပြုရမယ့် ကိစ္စကို ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမယ် ဆိုတော့ သမီး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ၊ မိဘပေးစားတာ ဆိုပေမယ့် ခိုက်ဘက်ကိုလည်း မေမေတို့ ထည့်တွက်သင့်ပါတယ်”

ဘဝင်ခိုက် နှုတ်ခမ်းစုကာ ဆိုတော့ ဒေါ်ထိပ်တင်စန်း ခပ်ရေးရေးလေး ပြုံးသည် ။ ခိုက်က လူရှေ့သူရှေ့ဆို ဖျတ်လတ်သွက်လက် ပြီး ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သလောက် မအေ့ရှေ့ရောက်တော့ ကလေးလို ဖြစ်နေတတ်သည် ။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးပီပီ ခိုက်က ဆိုးနွဲ့ချင်သည် ။ ဒေါ်ထိပ်တင်စန်း အပြစ်မဆိုရက်ပါ။

“မေမေက အကုန်လုံး အကဲခတ်ပြီးသားပါကွယ်၊ ပြီးတော့ တခြားလူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကောင်လေးက လူချောလေးဆိုတာ သမီး အမြင်ပဲ၊

ရည်ရည်မွန်မွန်နဲ့ အဆင့်အတန်း မျိုးရိုးကလည်း ပြောစရာ မလိုဘူး”

ဟိမဝန္တာ ချီးကျူးခန်း ဖွင့်နေတာမို့ ခိုက် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကုတ်မိသည်။ ကိုယ်က ပေါင်းရမည့်သူ။ အခုခေတ်မှာ လူရိုးပါ လူအေးပါနဲ့ နောက်မှ လုပ်ချင်ရာ လုပ်မည်ဆိုသည့် လူမျိုးက ခပ်များများ။

“ကိုယ် မသိတဲ့ လူနှစ်ယောက်တည်းက သူပါလို့ ရွေးရမှာ တော့ သိက္ခာကျပါတယ် မေမေရယ်၊ ခိုက်တော့ သိပ်စိတ်ပျက်တာပဲ”

“အဲဒီလိုကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သူတို့ ဘက်ကလည်း အဆင်ပြေမယ့်သူနဲ့ စီစဉ်ပေးချင်တာပါ။ အလောတကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးဘက်က လေ့လာအကဲခတ်ခွင့် ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး သိထားရမှာ က သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းက တည်ယောက်ကို ကျိန်းသေလက်ထပ်ရမယ် ဆိုတာပဲ”

မေမေ့စကားသံက အပိုအလို တစ်ခုမှ မရှိ၊ ခိုက် သိနေပါသည်။ ဘယ်လိုမှ ငြင်း၍ ရတော့မှာ မဟုတ်တာကို။ မာမီ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုလျှင် ခိုက် မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ အလျော့ပေးခဲ့ရတာက ဟိုးယခင်ကတည်းက။

လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ကြည့်မိသည်။ ရုပ်ရည်ကတော့ တကယ့်ကို ဟောလိဝုဒ် မင်းသားတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းကုတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မျက်နှာက ရှင်းသန့်လျက် အလယ်ခွဲဆံပင်နှင့် အနောက်ဘက်က ဆံပင်တွေက ဂုတ်ထောက်ပုံစံဖြစ်သည်။

“ရှေ့ သမီး ဒါက အငယ်ကောင်လေးပုံ၊ ခုန ကြည့်တာက အကြီးကောင်လေ”

မေမေ လှမ်းပေးသည့် ဓာတ်ပုံကို လှမ်းယူလိုက်သည့် ခိုက်လက်တွေ
က ခံစားချက် မဲ့နေသည်။ ဒါကို မေမေကလည်း ရိပ်မိပုံရပါသည်။ ချ
က်ချင်း ဆိုသလို မျက်နှာကိုတင်းလိုက်ပြီး

“သမီး သမီး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မေမေ သိတယ်နော်၊ ကသိက
အောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ၊ အခု မေမေတို့
စီးပွားရေးအခြေအနေကိုလည်း သမီး သိမှာ ပေါ့၊ တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ ဣန္ဒြေ
မပျက် နေနိုင်သေးတယ်ဆိုပေမယ့် နောက်ဆို ဒီထက် ပိုဆိုးဖို့ ပဲ ရှိတော့
တာ”

ခိုက် ဘာမှ မပြောတတ်တော့ပါ။ မေမေ့ စကားလုံးတွေအောက်မှာ
ချည်နှောင်ခြင်းခံလိုက်ရ ပြီပဲ။ လက်ထဲက အငယ်ကောင်ရဲ့ ပုံကို မကြ
ည့်ချင်ပါဘဲ ဝတ္တရားဟု သဘောထားကာ ကြည့်လိုက်ရသည်။

သေသပ်စွာ ဖြီးသင်ထားသည့် ဆံပင်တွေက ဘေးခွဲပုံစံ ဖြစ်သည်။ ။
ရှပ်အင်္ကျီ လက်ရှည် နီညိုရောင်ကို လက်ပြန်ခေါက်တင်၍ ဝတ်ထားပြီး
ကချင်ပုဆိုး ရေစိုလေးနှင့် အသားအရည်က ဝင်းဖန့်နေ၏။

ပုံစံက လူကြီးဆန်နေပေမယ့် နုဖတ်နေအောင် ချောပါသည်။ ။ ထူး
တော့ ထူးဆန်းသည်။ ။ အကြီးက လူငယ်ဆန်ပြီး အငယ်က လူကြီးဆန်
နေသည်။ ။

ယှဉ်ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ အကြီးချောတာ အငယ်ကို မမီ။ အငယ်
သာ လူငယ်ဆန်ဆန် ဝတ်စားလိုက်လျှင် တကယ် ဆယ်ကျော်သက်လေး
လို ထင်ရလောက်သည်။ ။ နှုတ်ခမ်းတွေက မထူးမပါး စိုရဲနေတာသာ
ကြည့်လေ။

“အကြီးကောင်ကတော့ စီးပွားရေးသမား၊ နှစ်ယောက်လုံးက စီးပွား
ရေးနဲ့ ဘွဲ့ရထားတာလေ၊ အကြီးက လုပ်ငန်းတွေ စလုပ်နေပြီ၊ အငယ်

ကတော့ စီးပွားရေးကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သူက စာသင်တာ ဝါသနာ ပါတယ်လေ၊ ဆယ်တန်းကလေးတွေကို စာပြတဲ့ ကျူရှင်ဆရာလို့ ပြော တယ်၊ အငယ်ကောင်က မအေစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာဆိုပဲ၊ အားလုံး အမေ့သဘောကျပဲတဲ့ သမီးရဲ့ ”

“ဟင်း တော်တော်ဆိုးတာပဲ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် မရှိမှ တော့ ယောက္ခမ မျက်နှာ ကြည့်နေရမယ့် အဖြစ်ကြီးက မနိမ့်သေးပါဘူး”

ခိုက် ညည်းညည်းညူညူလေး ဆိုလိုက်တော့ မေမေက သက်ပြင်းရှိ က်ရင်း

“မိဘစကား နားထောင်တာ မင်္ဂလာရှိတာပေါ့ သမီးရဲ့ ၊ မေမေ က တော့ အငယ်ကောင်လေးကိုပဲ သဘောကျတယ်၊ဒေါ်သင်းသင်းမျိုးကလည်း ဆိုးသွမ်းနေတာမှ ဟုတ်တာကွယ်”

“ဆိုးသွမ်းနေတာ မဟုတ်ပေမယ့် အမေ ခိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်နေမှ တော့ ခိုက်နဲ့ သူ့ အမေနဲ့ က အဆင်မပြေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါဆိုလည်း အကြီးကို ရွေးလိုက်ပေါ့ကွယ်”

“သူလည်း မဖြစ်ပါဘူးမေမေရယ်၊ ပုံစံကြည့်ရတာ တော်တော် ရည်းစားများ မယ့်ပုံ၊ ခိုက်နဲ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ခိုက်ကတော့ မျက်စိစုံမှိတ်၍ သာ ငြင်းနေမိသည် ။ ငြင်းနေမိပေမယ့် မခံချင်စိတ်ဖြင့်သာ ဖြစ်သည် ။ အချိန်တန်ရင်တော့ မေမေ ပြောသမျှ လက်ခံရမှာ သိနေသည် ။

“တော်စမ်း သမီး ဘာမှ မသိဘဲ ရမ်းပြောမနေစမ်းနဲ့ ၊ သူတို့ က အဆင့်အတန်းရော မျိုးရိုးပါ ဘာမှ မပြောစရာရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သမီးရှင်တိုင်း လက်လွှတ်မခံချင်အောင် ကျိုကျိတ်ကန် ချမ်းသာတဲ့ သူတွေ၊ တခြား

သမီးရှင်တွေ ခယနေကြတဲ့ ကြားက ကိုယ့်လိုလူကို စပြီးကမ်းလှမ်း လာတာ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသလဲ”

မေမေက မျက်မှန်ကိုပင့်ရင်း ဆိုလိုက်သည်။ ။ ခိုက်လက်သည်းကို ကိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းစု ထားမိသည်။ ။ မကြည်မလင် ဖြစ်နေတာ သိသိ ကြီးနဲ့ မေမေက ဆက်ပြောနေပြန်သည်။ ။

“ဒေါ်သင်းသင်းမျိုးက ချမ်းသာသလောက် မာနသိပ်ကြီးတာ အငယ်ကောင်က သူနဲ့ တူတာ အနေတည်ပေမယ့် မာနကတော့ ဘာကြီးသလဲ မမေးနဲ့ တဲ့ ၊ စီပွားရေး လုပ်ခိုင်းတာတောင် မလုပ်ချင်ဘူး စာသင်ရတဲ့ ကျူရှင် ဆရာဘဝကိုပဲ မက်မောတယ်တဲ့ လေ”

ခိုက် နားထဲသို့ ဝင်တစ်ချက် မဝင်တစ်ချက်။ သူ့ဘာသာ မာနကြီးရုံမကလို့ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ခိုက် စိတ်မဝင်စားပါ။ ။ ခိုက် သိတာက ဒီလို အနေအထားမျိုးနှင့်ဆို ခိုက် စိတ်နှင့် အဆီအငေါ်မတည့် မှာ သေချာနေသည်။ ။

“ခိုက် မေမေ ပြောနေတာကို ခေါင်းထဲမှာ သေသေချာချာ ထည့်ထားနော်၊ သည်းခံပြီး နားထောင်နေတာမျိုး မေမေ မကြိုက်ဘူး”

“ခိုက် နားထောင်နေတာပဲ မေမေရယ်၊ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တာပဲ၊ ခိုက်အတွက်တော့ တကယ့်ဝဋ်ပဲ”

ခိုက် ငိုမဲ့မဲ့ ပုံစံလေးဖြင့် ညည်းသွားမိသည်။ ။ ခိုက် အဖြစ်က အခုမှ ဆုပ်လည်း ဆူးစားလည်း ရူးရတော့မည့် အဖြစ်။ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးနေချင်လို့ ရည်းစားမထားခဲ့တာတောင် ရှောင်လို့ မရ။

မေမေ ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခိုက်ကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ။ မေမေပုံစံက ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို စီရင်ချက်ချတော့မည့် ပုံစံ။ ခို

က်ကတော့ တရားခံပေါ့။

“ဘဝင်ခိုက် မေမေ ပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်”

တစ်ဖက်ကို ငေးနေရာမှ တစ်လုံးချင်း သူမ နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ကျောက်လေး တွန့်သွားရသည်။ မေမေက ခိုက်ကို သမီးဟု သာ အများ ဆုံး သုံးနှုန်းပါသည်။

နာမည်အပြည့်အစုံကို ခေါ်လိုက်လျှင် ငြင်းဆန်မရအောင် အမိန့်ပေး တော့မှာ ဖြစ်ကြောင်း ခိုက် အရိုးစွဲနေခဲ့ပြီ။

“ညည်း မေမေ လက်နဲ့ ရေးတာကို ခြေနဲ့ မဖျက်ပါနဲ့ ၊ မေမေ စီစဉ် တဲ့ အတိုင်း လက်ခံရမယ် ဒါပဲ”

မေမေ့ ရာဇသံအဆုံးမှာ ခိုက် တစ်ယောက်တည်း...။

★